

Codis	Subcodis	Significat
104		Permís o llicència de conducció obtinguts o prorrogats per un període de vigència inferior al normal establert:
	1	Per període de fins a un any.
	2	Per període de més d'un any i no superior a dos.
	3	Per període de més de dos anys i no superior a tres.
	4	Per període de més de tres anys i no superior a quatre.
	5	Per període de més de quatre anys i no superior a cinc.
	6	Per període de més de cinc anys i inferior a deu.
105		Velocitat màxima limitada, per causes administratives, a:
	1	70 quilòmetres per hora.
	2	80 quilòmetres per hora.
	3	90 quilòmetres per hora.
	4	100 quilòmetres per hora.
106		Data de primera expedició del permís. Exemple: 106.1. (16.772):
	1	Permís nou, per haver-se sol·licitat la seva pròrroga fora de termini.
	2	Bescanvi de permís militar.
	3	Bescanvi de permís estranger.
171		Duplicat de permís o llicència de conducció:
	1	Duplicat per pèrdua.
	2	Duplicat per deteriorament.
	3	Duplicat per sostracció.
	4	Duplicat per variació de dades.
200		Annex al permís o llicència de conducció. El titular ha de portar un document expedit per la Prefectura Provincial de Trànsit en el qual figuren les condicions d'utilització del vehicle.
201		Annex al permís o llicència de conducció. El permís o la llicència no són vàlids sense un document en el qual figuri el text de la resolució que determina els períodes de temps en què s'ha de complir la sanció de suspensió de l'autorització.

21393 *CORRECCIÓ d'errades a l'Ordre INT/3425/2004, de 7 d'octubre, per la qual es determinen els municipis als quals són aplicables les mesures que preveu el Reial decret llei 6/2004, de 17 de setembre, pel qual s'adopten mesures urgents per reparar els danys causats pels incendis i les inundacions esdevinguts a les comunitats autònomes d'Aragó, Catalunya, Andalusia, La Rioja, Comunidad Foral de Navarra i Comunitat Valenciana.* («BOE» 306, de 21-12-2004.)

Havent observat errades en el text de l'Ordre/INT/3425/2004, de 7 d'octubre, per la qual es determinen els municipis als quals són aplicables les mesures que preveu el Reial decret llei 6/2004, de 17 de setembre, pel qual s'adopten mesures urgents per reparar els danys causats pels incendis i les inundacions esdevinguts a les comunitats autònomes d'Aragó, Catalunya, Andalusia, La Rioja, Comunidad Foral de Navarra i Comunitat Valenciana, publicada en el «Butlletí Oficial de l'Estat» número 257, de 25 d'octubre, i en el suplement en català núm. 21, d'1 de novembre de 2004, es procedeix a fer-ne les rectificacions oportunes referides a la versió en llengua catalana:

A la pàgina 3132, columna primera, annex, província de Tarragona, tercera línia, on diu: «d'Enveja; Vinyols i Arcs», ha de dir: «d'Enveja; Vila-seca; Vinyols i els Arcs».

A la pàgina 3132, columna primera, annex, província de Saragossa, línia catorzena, on diu: «Codees», ha de dir: «Chodes», i a la línia quinzena de la mateixa província, on diu: «Consuenda», ha de dir: «Cosuenda».

A la pàgina 3132, columna segona, annex, província de Castelló de la Plana, línia primera, on diu: «Alfondegilla;

Almenara; Alquerías del Niño Perdido», ha de dir: «Alfondegilla; Almassora; Almenara; Alquerías del Niño Perdido».

A la pàgina 3132, columna segona, annex, província de València, línia quarta, on diu: «Benifairó de les Valls; Benisanó; Bétera; Burjassot», ha de dir: «Benifairó de les Valls; Benisanó; Bétera; Bonrepòs i Mirambell; Burjassot».

CAP DE L'ESTAT

21421 *LLEI 1/2004, de 21 de desembre, d'horaris comercials.* («BOE» 307, de 22-12-2004.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei. Sapiguen: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La definició dels horaris comercials ha constituït en tot moment una peça d'especial sensibilitat en la regulació

de l'exercici de l'activitat comercial detallista. Així, la Llei orgànica 2/1996, de 15 de gener, complementària de la Llei d'ordenació del comerç detallista, va establir a l'article 2 el principi de la llibertat de cada comerciant per determinar, sense cap limitació a tot Espanya, l'horari d'obertura i tancament dels seus establiments comercials, així com els dies festius o no i el nombre d'hores setmanals en què pot exercir la seva activitat, dins de les regles que estableix la mateixa Llei. Aquesta Llei orgànica assenyalava que el principi de llibertat d'horaris no podia ser d'aplicació immediata pels efectes que aquest règim podria tenir sobre el sector i, per això, va establir un règim transitori, que no podia ser revisat abans de l'1 de gener de l'any 2001.

Per aquest motiu, i seguint determinades regles, es va acordar una modulació en l'aplicació de la Llei fins a l'any 2001. Es va reconèixer la plena llibertat per a determinats tipus d'establiments i per a aquells que no gaudien d'aquesta llibertat es va fixar una obertura autoritzada, com a mínim, de vuit diumenges o festius i una llibertat d'obertura que no es podia restringir a menys de 72 hores setmanals. Aquests dos límits podien ser ampliat per les comunitats autònomes.

El Reial decret llei 6/2000, de 23 de juny, de mesures urgents d'intensificació de la competència en mercats de béns i serveis, a l'article 43, va desplaçar les regles transitòries de la Llei orgànica 2/1996, amb l'ampliació del règim transitori durant 4 anys més i l'establiment d'una nova regulació que va incrementar gradualment el nombre de diumenges i festius d'obertura autoritzada fins a arribar a dotze per a l'any 2004. És a dir, la discussió sobre la llibertat d'horaris o l'eventual aplicació d'un règim de llibertat d'horaris es va ajornar de l'1 de gener de 2001 a l'1 de gener de 2005. Així, l'apartat u d'aquest article assenyalava que «la llibertat absoluta d'horaris i de determinació de dies d'obertura dels comerciants no és aplicable fins que el Govern, conjuntament amb el Govern de cada una de les comunitats autònomes, així ho decideixi per al seu territori corresponent i no abans de l'1 de gener de l'any 2005».

Les regles que estableix el Reial decret llei 6/2000 han marcat una pràctica de dotze obertures en festius entre consumidors i comerciants que es considera que constitueix un marc de referència adequat per a la nova regulació.

En conseqüència, l'adopció d'un nou règim d'horaris comercials resulta urgent, per la necessitat de disposar d'una norma abans de l'1 de gener de 2005, que doti el sector d'un nou marc legal que doni seguretat jurídica i que permeti aprovar els nous calendaris comercials per al 2005.

Aquesta Llei pretén fixar un marc estatal de caràcter estable, resultat del consens més ampli possible amb les principals associacions representants dels consumidors, dels interessos empresarials, els sindicats i les comunitats autònomes.

L'objectiu d'aquesta regulació bàsica és promoure unes condicions adequades de competència en el sector, contribuir a millorar l'eficiència en la distribució comercial detallista, aconseguir un nivell adequat d'oferta per als consumidors i ajudar a conciliar la vida laboral i familiar dels treballadors del comerç. Aquesta norma permet que cada comunitat autònoma adequi el seu règim d'horaris a les característiques i al model de comerç de cada una.

Aquesta Llei es dicta en l'exercici de les competències exclusives de l'Estat en matèria de bases de l'ordenació de l'activitat econòmica que li reconeix l'article 149.1.13a de la Constitució.

Article 1. *Llibertat d'horaris.*

Dins del marc definit per aquesta Llei i pel que, si s'escau, estableixin les comunitats autònomes, cada comerciant determina amb plena llibertat l'horari d'obertura i tancament dels seus establiments comercials de venda i

distribució de mercaderies, així com els dies festius d'obertura i el nombre d'hores diàries o setmanals en què exerceix la seva activitat.

Article 2. *Competències autonòmiques.*

En l'exercici de les seves competències, correspon a les comunitats autònomes regular els horaris per a l'obertura i el tancament dels locals comercials, en els seus àmbits territorials respectius, en el marc de la lliure i lleial competència i amb subjecció als principis generals sobre ordenació de l'economia que conté aquesta Llei.

Article 3. *Horari global.*

1. L'horari global en què els comerços poden portar a terme la seva activitat durant el conjunt de dies laborables de la setmana no pot ser restringit per les comunitats autònomes a menys de 72 hores.

2. L'horari d'obertura i tancament dins dels dies laborables de la setmana ha de ser decidit lliurement per cada comerciant, i ha de respectar sempre el límit màxim de l'horari global que, si s'escau, estableixi la comunitat autònoma.

3. Les comunitats autònomes que ho considerin poden establir en la seva normativa les obligacions d'informació al públic en matèria d'horaris comercials que millorin el coneixement del règim d'horaris per part dels consumidors.

Article 4. *Diumenges i festius.*

1. El nombre mínim de diumenges i dies festius que els comerços poden estar oberts al públic és de dotze.

2. Les comunitats autònomes poden modificar aquest nombre d'acord amb les seves necessitats comercials, incrementant-lo o reduint-lo, sense que en cap cas es pugui limitar per sota de vuit el nombre mínim de diumenges i festius d'obertura autoritzada.

3. Cada comerciant determina lliurement l'horari corresponent a cada diumenge o dia festiu de cada activitat autoritzada, sense que pugui ser limitat per les comunitats autònomes a menys de 12 hores.

4. La determinació dels diumenges o dies festius que poden estar oberts al públic els comerços, amb el mínim anual abans assenyalat, correspon a cada comunitat autònoma per al seu àmbit territorial respectiu.

5. Per determinar els diumenges i festius mínims que estableix aquest article, les comunitats autònomes han de tenir en compte de forma prioritària l'atractiu comercial dels dies esmentats per als consumidors.

Article 5. *Establiments amb règim especial d'horaris.*

1. Els establiments dedicats principalment a la venda de pastisseria i rebosteria, pa, plats preparats, premsa, combustibles i carburants, floristeries i plantes i les denominades botigues de conveniència, així com les instal·lades en punts fronterers, en estacions i mitjans de transport terrestre, marítim i aeri i en zones de gran afluència turística, tenen plena llibertat per determinar els dies i les hores que estan oberts al públic en tot el territori nacional.

2. També tenen plena llibertat per determinar els dies i les hores d'obertura al públic en tot el territori nacional els establiments de venda de reduïda dimensió diferents dels anteriors, que disposin d'una superfície útil per a l'exposició i venda al públic inferior a 300 metres quadrats, exclosos els pertanyents a empreses o grups de distribució que no tinguin la consideració de petita i mitjana empresa segons la legislació vigent o que operin sota el mateix nom comercial dels grups o empreses esmentats.

3. Per raons de política comercial, les comunitats autònomes poden modificar, incrementant-la o reduint-la, la superfície útil per a l'exposició i venda al públic dels establiments d'alimentació i consum quotidià compresos a l'apartat 2, que poden tenir plena llibertat d'horaris; la superfície útil d'exposició i venda al públic dels esmentats establiments no pot ser inferior a 150 m².

4. S'entén per botigues de conveniència les que, amb una superfície útil per a l'exposició i venda al públic no superior a 500 metres quadrats, estiguin obertes al públic almenys divuit hores al dia i distribueixin la seva oferta, de manera similar, entre llibres, diaris i revistes, articles d'alimentació, discos, vídeos, joguines, regals i articles diversos.

5. La determinació de zones turístiques a què es refereix el punt 1 d'aquest article, així com els períodes a què se circumscriu l'aplicació de la llibertat d'obertura, correspon a cada comunitat autònoma per al seu respectiu àmbit territorial.

6. Les oficines de farmàcia, així com els estancs, es regeixen per la seva normativa específica, i si no n'hi ha s'apliquen les disposicions d'aquesta Llei.

7. Dins dels límits que marca aquesta Llei, les comunitats autònomes poden regular específicament els horaris comercials dels establiments dedicats exclusivament a la venda de productes culturals, així com els que prestin serveis d'aquesta naturalesa.

Article 6. Règim sancionador.

Les comunitats autònomes poden establir el sistema sancionador aplicable a les infraccions de la normativa que dictin en desplegament d'aquesta Llei en relació amb calendaris i horaris comercials.

Disposició addicional primera. Règim de llibertat d'horaris.

En el cas en què les comunitats autònomes decideixin no exercitar les opcions que els confereixen l'apartat 2 de l'article 3 i l'apartat 3 de l'article 4, s'entén que els comerciants disposen de llibertat plena per determinar les hores d'obertura dels seus establiments.

Disposició addicional segona. Llibertat d'elecció de diumenges i festius.

En el cas en què les comunitats autònomes decideixin no exercitar les opcions que els confereix l'apartat 4 de l'article 4, s'entén que els comerciants disposen de llibertat plena per determinar els dotze diumenges i festius d'obertura dels seus establiments.

Disposició addicional tercera. Competències municipals.

Les comunitats autònomes poden dictar les normes necessàries perquè els ajuntaments puguin acordar, per raons d'ordre públic, el tancament, de manera singularitzada, d'establiments que venguin begudes alcohòliques.

Disposició transitòria primera. Zones de gran afluència turística.

Tenen la consideració de zones de gran afluència turística les que ja la tenien en el moment d'entrar en vigor aquesta Llei.

Disposició transitòria segona. Definició de pime.

Mentre no es defineixin legalment els criteris per a la definició de petita i mitjana empresa en la legislació estatal, el criteri que s'ha d'utilitzar és el que recull la recomanació de la Comissió Europea de 6 de maig de 2003.

Disposició derogatòria.

Queden derogats els articles 2 i 3 de la Llei orgànica 2/1996, de 15 de gener, complementària de la Llei d'ordenació del comerç detallista, i l'article 43 del Reial decret llei 6/2000, de 23 de juny, de mesures urgents d'intensificació de la competència en mercats de béns i serveis, així com qualsevol disposició anterior que hi sigui contrària.

Disposició final primera. Títol competencial.

Aquesta Llei es dicta en exercici de les competències exclusives de l'Estat en matèria de bases i ordenació de l'economia, reconegudes a l'article 149.1.13a de la Constitució, i amb el respecte a les competències en matèria de comerç interior de les comunitats autònomes.

Disposició final segona. Entrada en vigor.

Aquesta Llei entra en vigor l'1 de gener de 2005.

Per tant, Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 21 de desembre de 2004.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

MINISTERI D'ECONOMIA I HISENDA

21496 REIAL DECRET 2295/2004, de 10 de desembre, relatiu a l'aplicació a Espanya de les normes comunitàries de competència. («BOE» 308, de 23-12-2004.)

Pel Reial decret 295/1998, de 27 de febrer, relatiu a l'aplicació a Espanya de les regles europees de competència, es va regular l'aplicació dels preceptes esmentats per part dels òrgans nacionals encarregats de la defensa de la competència, i es va dur a terme una atribució genèrica de competències a cadascuna de les autoritats nacionals, el Tribunal i el Servei de Defensa de la Competència, d'acord amb la distribució interna d'aquelles.

Aquesta norma també es va centrar en la definició de les facultats i poders dels funcionaris i agents acreditats que realitzessin verificacions o investigacions a Espanya, així com en la col·laboració i assistència als funcionaris i agents de la Comissió Europea per part dels funcionaris o agents espanyols en la realització de verificacions en el territori nacional.

Finalment, aquest Reial decret va regular el deure de secret i el tractament de la informació confidencial i, amb caràcter general, va establir l'aplicació de les normes de procediment que preveuen la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de defensa de la competència, i les seves normes de desplegament.

Recentment, s'han introduït modificacions importants en la normativa comunitària de competència que fan necessari adaptar el contingut d'aquest Reial decret al nou marc normatiu comunitari.

En primer lloc, el Reglament (CE) núm. 1/2003 del Consell, de 16 de desembre de 2002, relatiu a l'aplicació de les normes sobre competència que preveuen els articles 81 i 82 del Tractat de la Comunitat Europea, ha establert un sistema nou d'exempció legal directament aplicable per als acords entre empreses que compleixin les condicions de l'article 81.3 del Tractat sobre millora de la